

ere Børnene blevne døpte. Dette Forhold forklarer den Stilling, som en Del Præster har indtaget, og det har derfor været nødvendigt at udtale, hvad jeg her har udtalt. Jeg tror, at det høie Thing er enig med mig i, at det i alt Fald kan tjene dem til Undskyldning. Et Andet er, om man finder det enten kirkelig eller retlig forsvareligt, og det skal jeg nu gaa over til, det er jo, hvad den ærede Forespørger egentlig har spurgt om. Der er til Ministeriet indkommet en Klage, mig bekendt kun een. Denne Klage, kan jeg nu paa Forhaand sige har Ministeriet ingen Grund til at svare paa, efter som den maa betragtes som bortfalden, da vedkommende Præst for dette Tilfældes Vedkommende har erklæret sig villig til at døbe Barnet — senere naturligtvis, ellers var den jo ikke indkommen. Men i Anledning af denne Klage har Ministeriet, som naturligt var, tilskrevet og raadspurgt Sjællands Biskop, og samtidig er der fra Præstekonventet her i Kjøbenhavn indkommet gennem Biskoppen et Andragende til Ministeriet, som ogsaa omhandler dette specielle Spørgsmaal. Andragendet gaar ud paa en Del Forholdsregler, som man ønsker trufne lige overfor den tiltagende Lyst til at udtræde af Folkekirken, for at indgaa borgerligt Egtteskab; men under Argumentationen herfor kom dette Spørgsmaal ogsaa paa Tale, og det udtales da i Konventets Skrivelse, at efter de Herrers Mening vare Præsterne ikke forpligtede — ja de gaa endog paa noget videre — ikke retlig forpligtede til at døbe Børn af Forældre, der ere udtraadte af Folkekirken. Da dette Andragende indkom til Ministeriet omtrent samtidig med, at den ærede Forespørgers Forespørgsel var bleven anmeldt, og medens Klagen forelaa for Ministeriet, saa er Sagen atter bleven sendt til Biskoppen, og han afgav da sin Erklæring om det kirkelige Spørgsmaal. Og den kan ganske kort, for at jeg ikke skal trætte det høie Thing med nogen lang Udvikling, udtrykkes saaledes: Biskoppen udtaler, at ligesom han ikke paa nogen Vis kan betragte Daaben af de omhandlede Børn som i og for sig kristelig uforvarlig, men tværtimod som en Tjeneste, som maa bevises de i ethvert Tilfælde uskyldige Børn, maa han fremdeles anse Regtelsen af en saadan Daab for stridende imod Kirkens Traditioner, og saa fortsætter han med Udtalelser om de betænkkelige Følger, som han mener, det kan have at gaa den Vej, som en Del Præster ere slaaede ind paa. Men for tillige at faae en Afgjørelse af det retlige Spørgsmaal har Ministeriet sendt Sagen

til Justitsministeriet med Anmodning om, at Justitsministeriet vilde give sin Erklæring om dette Spørgsmaal. Dette har Justitsministeriet gjort i en Skrivelse af 18de Januar d. A., og Justitsministeriet udfalte da følgende, hvoraf det høie Thing kan se, at Justitsministeriet i sit Resultat er ganske enig med den ærede Forespørger, om end ganske vist Argumentationen er en Del anderledes. Justitsministeriet siger: "Det maa nu anses for utvivlsomt, at det søndre Grundloven af 1849 af Statskirkens lovlige Øvrighed blev hævdet som Regel, at ikke kristne Forældre kunde forlange deres Børn optagne i Statskirken ved Daaben, selv om de for deres eget Vedkommende ikke vilde indtræde i denne, naar de vilde tage den Konsekvens af at have ladet Børnene døbe, at disse da blive opdragte i Statskirken, og det fordreides ikke, at Forældrene skulde yde nogen anden Garanti i saa Henseende end den almindelige, at Børnene skulde deltagende i den tvungne Undervisning ogsaa for Religionens Vedkommende. Dette er udtalt i Rancelliskrivelsen af 7de August 1827 og 1ste September 1829 for Jøder. I denne Retstilstand er der ikke stet nogen Forandring hverken ved Grundloven eller den senere Lovgivning, men den maa siges at være bleven yderligere bekræftet ved de gjældende Regler angaaende den religiøse Opdragelse af Børn af Forældre, der begge ikke selv henføre til noget bestemt Trossamfund, idet saadanne Børn skulde opdrages i Folketirkens Være." Se, herefter antager jeg ikke, at der for Kultusministeren kunde være nogen Tvivl, hverken om denne Sags kirkelige eller juridiske Stilling. Et Andet er, hvorledes man rent praktisk vil tage Sagen, hvad Vej man vil gaa for paa den bedste og mildeste Maade dog at kunne faae den gennemført saaledes, som man anser for at være det Rette. Men hvad Vej man i saa Henseende vil gaa, hvorledes man i det enkelte Tilfælde vil stille sig, er der ikke nogen Grund for mig til at udtale mig aldeles bestemt om for Diebliffet. For Kultusministeriet foreligger der ikke nogen Klage, som der fornødtvis kan være Tale om at besvare. Jeg ser mig saaledes ikke foranlediget til at gaa videre i mit Svar til den ærede Forespørger, end jeg er gaaet; men den ærede Forespørger ligesom det høie Thing ville se, at jeg, ganske vist ikke i Alt, hvad den ærede Forespørger har udtalt, men i det Væsentlige er enig med ham.

Forespørgeren (Schjøtz): Jeg skal kun ganske kort udtale, at den høitærede Ministers Svar paa mit Spørgsmaal maa